

Křídla

Stojí na kraji propasti, dívá se na špičky svých nohou a pohled jí sklouzává níž a níž. Až na dno, kde se vine půvabná stužka. Pod stříbřitou hladinou se zalesknou hřbety mrštných těl. Její duše se stává jedním z nich. Proplétá se mezi kameny. A potom je celou říčkou. Její vody ji narážejí na plíce. Pojímá celé to údolí do jediného neuvěřitelného krásna. Otevírá se celému vesmíru, který ji v tom jediném okamžiku prostupuje.

„Skoč!“

Pootočí hlavou a dívá se do jeho očí. Je krásný. Lehce pootevře ústa a udělá ten jediný krok. Svaly na zádech nečekaně zaberou. Po krátkém pádu dolů ji křídla udrží ve vodorovné pozici. Máchne a letí nahoru. Máchne a letí. A letí.

Zvoní.

Její snění je přerušeno nenáviděným zvukem. Přemísťuje věci z lavice do baňohu a přitom se zaposlouchává do zrychlených slov učitele.

„Cože? To bude příště písemka?“

Přemýšlí, co teď vlastně dělají. Mají však odzvoněno, už na ni nemají právo. Aktivita se jí vlévá do těla. Konečně je čtvrtek po poslední hodině! Celý týden se na tento okamžik těšila. Neubrání úsměvu.

Utíká po schodech dolů spolu s davem lidí, kteří ji vůbec nezajímají. Nevnímá je, jsou to jen objekty, které jí brání v cestě. Je trochu netrpělivá. Šatna je zas přeplněná lidmi a nedá se tam vůbec dýchat. Nesnáší to. Odemknout, přezout. Ještě, že má krajní skříňku. Zamknout, do klubka lidí hodit z povinnosti „čaute“ a konečně zabouchnout dveře školy. Nadýchne se svobody a směr domů. Myslí na něj. Celou cestu vnímá jenom ten pocit. Miluje ho. Když se začne nudit, otevře krabici vzpomínek a bere jednu za druhou něžně do rukou. Je to droga, dokáže v tom stavu trávit hodiny a hodiny.

Psal, že pojedete stopem a jakmile se dostane do města, staví se nejprve u ní. Představuje si ten pocit, jak se líbají. Bože, už aby tady byl; už aby ho mohla obejmout svými rty.

Doma hltá jídlo a uklízí povrchní nepořádek. Sedne si do křesla a sní. Za chvíli přijede. Oslovil jsem ji, velmi něžně položil dlaň na rameno, ale ona je uzavřená. Nechce nic slyšet.

Sedí tam tak hodinu, dvě, bere nervózně telefon do rukou a zase jej odkládá. Nařizuje si, že musí být trpělivá. Nutkavě jí ovládá myšlenka, že přeslechne zvonek. Spěchá k oknu; ne, nikdo tam není.

Volám na ni, ale ona se mi ztrácí před očima. Její světlo pohasíná, vtahuje do sebe temnotu.. Její láska dostává nový háv a ten ji škrtí, dusí. Křížuje pokoj a všude po sobě zanechává neklid.

Teď po domě hledá alkohol. Doufá, že ji vysvobodí. Třesu se schoulen v koutě. Brzy zjišťuje, že k nalezené vodce jí chybí džus, obléká se aspěchá do zatuchlé večerky. Už je zase doma, nalévá bohatě alkoholu, doplňuje šťávou z pomerančů. Padá do cyklu plnění a vyprazdňování skleničky. Nevydržím to a řvu na ni:

„Tak tohle je ta tvoje láska!“

Topí můj křik v alkoholu a vysmívá se celému světu. Ovládá ji lehkost stavu potlačeného vědomí. Nemůžu se na ni dívat. Ozývá se zvonek, ona nasazuje úsměv a já musím pryč, musím utéct, neunesu to.

„Ahoj, Lásko!“

Polibek je mu odpovědí. Pak se na něj vážně podívá –

„Ty jsi teď hulil?“

„Ne, Lásko.“

„Tak co to je? Ta chuť?“

„Já nevím, fakt.“

Branka mlaskne a oni se vydávají najít lokál, kde by je nikdo nerušil. Držíc se za ruce, jdou ulicemi města, ale ona nespokojeně krabatí čelo.

„Nekouřil's náhodou?“

„No, víš, měl jsem jednu kusovku, už jsem to vydržel přece tři týdny, tak to jednu můžu, ne?“

„Ale vždyť jsme si slíbili, tys sám říkal, jak s tím chceš skončit..“

„Jedna cigareta není kouření. Zvládám to, neboj.“

„Ale..“

Objal ji a přerušil její slova polibkem.

„Nekažme si tohle odpoledne, týden jsme se neviděli, chci si tě užít.“

Najdou správné dveře a zapadnou do pohovek - a do sebe. Objednávají si právo na jejich přítomnost a líbají se. V kanálech neznámé frekvence si vysílají proudy něžných slov. Každý, kdo je vidí, musí stočit zrak. Buď pohoršením, nebo závistí, vždyť nikdo se nechce dívat na cizí zamilovanost.

Skláním se k ní a šeptám jí do ucha:

„Pořád si myslíš, že tu lásku, kterou cítíš, ti dává on. Ale on je jenom zrcadlem, které odráží tvoje světlo. Otevři oči, prosím, ten pohled je těžký, já vím, ale nemůžu tady stát a jenom se dívat, jak tě pomaličku ničí. Toto není láska!“

Neposlouchá mě, ignoruje. Co mám dělat, co jen mám dělat? Zkusím to v noci, třeba ve snech otevře svou mysl. Musím doufat. Musím věřit. Vždyť nic jiného nám nezbývá.

Domů přišla v deset večer a „Kdes byla“ jí je přivítáním.

„S M.“

„A nepřeháníš to trochu? Mohla bys taky občas doma s něčím pomoci.“

Mlčky projde přes matčiny výčitky do koupelny. Umyje ze sebe špinu dnešního dne a zapadne do svého pokoje. Choulí se na posteli a nechává se objímat myšlenkami na něj. Zaplaví ji lítost, že si nikdo nevzpomněl, že má dnes narozeniny. Ale může to po nich vyžadovat? Nemůže, ne? M. určitě neměl peníze a nechtěl přát bez dárku a maminka toho má moc. Měla by jí víc pomáhat.

Chtěl bych ji obejmout. Zaslouží si lásku, jak jí to jen říct? Proč, proč je mi dáno vidět, když nemůžu nic dělat? Přece ji nemůžu takhle nechat...

„Pane, chtěl bych být jako oni, chtěl bych, aby mě živí viděli, aby mě slyšeli, cítili mé dotyky.“

„To není naším údělem.“

„Pane, já.. obětuji cokoli.“

„Obětuješ sebe?“

„Kdykoli.“

„Je to kvůli ní, že?“

„Ano, Pane.“

„Můžeš být tvorem lidským po jeden den, pak by tvá duše musela být uvězněna do těla němého zvířete. Už nikdy bys nikomu nepomohl, nikoho bys neochránil. Ty chceš nevědět? Chceš nevidět? Nikdo tu pak nebude, aby hlídal její sny a doprovázel její kroky.“

Nevím, co odpovědět.

„Přemýšlej.“

„Chci, Pane.“

V pátek ráno ji po cestě do školy oslovil ošuntělý stařík. Celý den ji pronásledoval a pořád do ní hučel nějaké kecy a snažil se ji ošahávat. Vyprávěla o tom své jediné kamarádce večer v hospodě. Zasmáli se nadřazeným úchylům a zavzpomínali na jednoho skautského vedoucího, který souložil se svou čtrnáctiletou přítelkyní v místnosti plné rádoby spících lidí. Nebo ty jeho oplzlé vtipy. A nedá se zapomenout ani na tenisáky v jeho uplých kalhotách.

Když se potácela ze záchodu, spatřila zas jeho oči. Zamrazilo ji z toho zoufalství, které viděla v jeho pohledu. Dostala strach, tak se raději domluvila s kamarádkou, že bude dnes spát u ní. Zbytek večera vyžadoval spoustu soustředění na koordinaci pohybů. Ráno se vzbudila u kamarádky v pokoji. Spíš ji vzbudilo to sucho v ústech a tupá bolest hlavy. Už neusne.

Epilog

Utíkala ze spárů města, přetlak ji trhal zevnitř, zoufalé myšlenky ji ovládaly. Pryč, pryč, utéct sama před sebou. Uniknout provazům, které ji poutali k němu a svazovali její víru. Nechat zmizet ty černé sny, z nichž se budila hrůzou a zírala pak dlouho tmy, snažíc se vrátit zpátky. Roztržitě trhala nějaké květiny a tlak začínal být alespoň snesitelný. Zamířila k padlému stromu. Vyškrábala se na pomyslný trůn a dívala se po krajině. Klasy se vlnily v neměnném rytmu, neviditelní hudebníci zvučeli své nástroje. Louku shora kontrolovalo káně. Pozorovala jeho klouzavý let a na chvíli se naplnila jeho klidem.

„Ach, jak ti závidím, ptáčku, tvoji volnost, tvoji svobodu, tvoje křídla. Posloucháš své instinkty a nemusíš se trápit.“

Dívala se na něj dlouho, dokud se neochladilo a ona se nerozhodla k návratu do zatracované civilizace. A dravec dál čekal na neopatrnou oběť; kroužil klidně nad planinou a pozorně sledoval každý pohyb. Naslouchal svým instinktům a nepřemýšlel. Nemusel. ..Nemohl..